

Sygn. akt II CSK 833/15

POSTANOWIENIE

Dnia 14 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa G. Z.

przeciwko Gminie Ł.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 14 czerwca 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi

z dnia 6 lipca 2015 r., sygn. akt I ACa 59/15,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest środkiem zaskarżenia o charakterze nadzwyczajnym. Ma przede wszystkim na celu - w interesie publicznym - ujednolicenie orzecznictwa sądów powszechnych, rozstrzyganie sporów precedensowych oraz o istotnym znaczeniu dla rozwoju prawa i judykatury sądowej. W związku z tym jednym z koniecznych elementów skargi kasacyjnej jest wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz jego uzasadnienie, w którym skarżący powinien wskazać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. i związku z tym istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący w odrębnym wywodzie wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących

poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Pozwana Gmina Ł. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 6 lipca 2015 r., oddalającego jej apelację od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 1 października 2014 r., w sprawie z powództwa G. Z. o zapłatę.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłankach przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Skarżąca podniosła, że w sprawie występują istotne zagadnienie prawne zawarte w pytaniach: czy do przyjęcia, że inwestor wyraził zgodę czynną dorozumianą na umowę podwykonawczą w rozumieniu art. 647¹ § 2 zd. 1 k.c. wystarczające jest podjęcie przez niego czynności faktycznych wyrażających akceptację obecności podwykonawcy na placu budowy oraz wykonywanych przez niego robót czy też powyższym czynnościom towarzyszyć musi wiedza inwestora o istotnych postanowieniach umowy podwykonawczej oraz czy ewentualną bierność inwestora w zakresie samodzielnego uzyskiwania informacji o istotnych postanowieniach umowy podwykonawczej należy interpretować jako zgodę czynną dorozumianą na umowę podwykonawczą. Ponadto wskazała, że sprawie występuje potrzeba wykładni art. 647¹ § 2 zd. 1 k.c., który wywołuje rozbieżności w orzecznictwie w zakresie, w jakim za element zgody czynnej dorozumianej na umowę podwykonawczą uznaje się wiedzę lub możliwość dowiedzenia się przez inwestora o istotnych elementach umowy podwykonawczej, tj. zakresie prac powierzonych podwykonawcy, jego wynagrodzeniu lub sposobie jego ustalenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że jeżeli skarżący, jako okoliczność uzasadniającą wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazuje występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, to powinien nie tylko to zagadnienie przedstawić przez jego sformułowanie z przytoczeniem przepisów prawa, na tle których ono powstało, a także przytoczyć argumenty prawne prowadzące do rozbieżnych ocen prawnych, ale ponadto wykazać, że jest to zagadnienie nowe, którego rozwiązanie jest istotne nie tylko dla rozstrzygnięcia rozpoznawanej sprawy, lecz także dla praktyki sądowej (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11; z dnia 3 października 2002 r., II CKN 447/01, niepubl.; z dnia 14 grudnia 2004 r., III CK 585/04, niepubl.; z dnia 4 sierpnia 2006 r., III CZ 47/06, niepubl.; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepubl.; z dnia 28 czerwca 2008 r., III CSK 99/08, nie publ.; z dnia 26 czerwca 2008 r., I CSK 108/08, niepubl.).

Natomiast dla spełnienia wymogu art. 398⁴ § 2 w zw. z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. konieczne jest przedstawienie, jakie poważne wątpliwości budzi wykładnia określonych przepisów prawa lub wskazanie rozbieżnych orzeczeń sądowych wydanych w oparciu o różną wykładnię tych przepisów (tak Sąd Najwyższy m. in. w postanowieniach z dnia 25 października 2007 r., V CSK 357/07, niepubl.; z dnia 19 marca 2008 r., II CSK 21/08, niepubl.).

Analiza skargi kasacyjnej wskazuje, że skarżąca nie wykazała występowania w sprawie istotnych zagadnień prawnych i potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów. Przedstawiona przez nią problematyka była już przedmiotem wypowiedzi Sądu Najwyższego (zob. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 29 kwietnia 2008 r., III CZP 6/08, OSNC 2008, nr 11, poz. 121, wyroki Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2014 r., V CSK 124/13, OSNC-ZD 2015, nr 1, poz. 15, z dnia 16 kwietnia 2014 r., V CSK 296/13, niepubl., z dnia 27 maja 2015 r., II CSK 483/14, nie0publ., z dnia 18 czerwca 2015 r., III CSK 370/14, niepubl., z dnia 20 sierpnia 2015 r., II CSK 551/14, niepubl.). Skarga kasacyjna nie zawiera wystarczających argumentów, które uzasadniałyby - w realiach rozpoznawanej sprawy - potrzebę ponownego zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy.

Konkludując trzeba stwierdzić, że w sprawie nie zachodzą wskazane przez skarżącą przesłanki opisane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. ani brana pod rozagę z urzędu nieważność postępowania. Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

jw